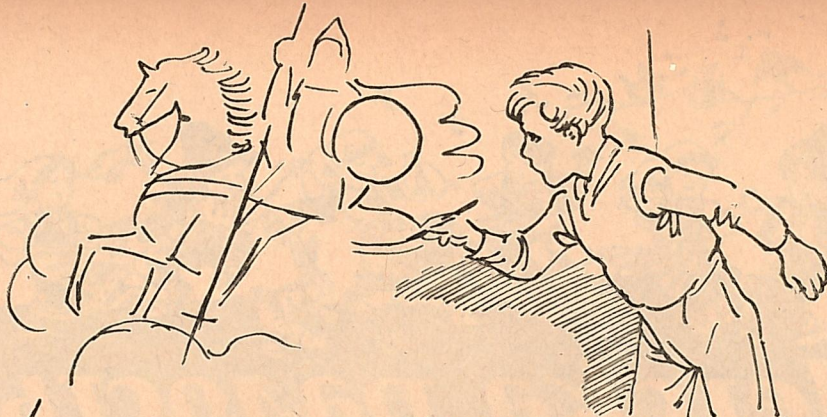

ДАРЪТЪ на ЖИВОПИСЕЦА

Единъ младъ мъжъ влѣзе въ двора на училището. Нѣмаше никой, бѣше тихо. Съ бавни и безшумни стѣпки премина по каменната настилка и спрѣ предъ входа. Погледна въ праздния и тихъ коридоръ, но не влѣзе. Застана на едничкото каменно стѣпало съ лице къмъ двора. По лицето му премина лека усмивка, като свѣтлото облаче въ бистрата и дълбока синина на есенното небе, което модрѣеше надъ малкото градче и далечнитѣ златозелени хълмове. Бавно обгледа чудния изгледъ наоколо, а червенитѣ му устни беззвучно потрѣпнаха отъ недоизказани слова. Тръгна покрай бѣло-варосанитѣ стени на училището и загледа съ широко отворени очи всѣка точка и петно по тѣхъ. Загадъчната усмивка не слизаше отъ лицето му. Далеченъ споменъ навѣрно се събуждаше въ душата му и затова тихо и бавно обгледа цѣлата лицева стена и се запрѣ предъ дѣсния жгълъ до градината, въ който се жълтѣеха като едри жълтици цвѣтоветѣ на есеннитѣ димитровчета. Загледа се въ една точка предъ про-

зореча, прошари съ ржка по бѣлата стена и едва чуту промълви на себе си:

— Оттукъ почнахъ . . .

Радостна сълза овлажни младитѣ му очи. Далечниятъ споменъ се разцѣвна въ душата му като кждраво димитровче. . .

Преди двадесетъ години, на сѣщото мѣсто стоеше десетгодишно босоного момче, съ риза и панталонки отъ тъкано домашно платно. Въ ржката си държеше дълъгъ черъ вжгленъ, направенъ отъ обгорени липови прѣчки. Нѣколко мига постоя предъ това голѣмо платно. Изведнажъ очитѣ му свѣтнаха. Радостно озарение пламна въ душата му. Издигна дѣсната си ржка и бързо зашари съ вжглена по стената. Най-напредъ се очерта издигната глава на настрѣхналъ конь. Следъ малко кръшниятъ му вратъ съ буйна грива, а после стройното тѣло, изправено на двата задни крака. Преднитѣ крака бѣха издигнати въ въздуха и малко подвити навжтре къмъ гърдитѣ, сякашъ се готвѣха да хвъркнатъ напредъ.